

The Rebbe Parshas Beshalach

משיחור חות יום ה' פרשת בשלח, י"א שבט ושבט-פרשת בשלח, שבט שירה, י"ג שבט ה'תשנ"ב
Parshas Beshalach, the 11th of Shevat, and Shabbos Parshas Beshalach,
Shabbos Shira, the 13th of Shevat, 5752 (1992).

(א)

The establishment of the tenth of Shevat (the <i>yahrzeit</i> of my esteemed father-in-law, the Rebbe, leader of our generation) on the fourth day of the week (in several years, including this year) involves several matters:	א. בהקביעות דהעשירי בשבט (יום ההלולא של כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו) ביום הרביעי בשבוע (בכמה שנים וכן בשנה זו) – כמה ענינים:
First and foremost—the significance of the fourth day of the week (in itself), for on it the luminaries were suspended: "The two great luminaries."	לכל לראש – מעלתו של יום הרביעי בשבוע (מעד-עצמו), שבו נתלו המאורות, "שני המארת הגדלים".
Additionally, and most significantly, it is called "Kamei Shabbata" ("before Shabbat"), since on it begins the preparation for the upcoming Shabbat (which this year marks the aliyah and completion of the <i>yahrzeit</i> in the manner of "Vayechulu").	יעוד וגם-זה עקר – שנקרא "קמי שבתא", כיון שבו מתחילה ההכנה ליום השבת שלאחריו (שבשנה זו בו נעשית העליה והשלמות דיום ("ההלולא באפן ד"ו"כלו)).
This is emphasized in the Song of the Day, which concludes and is sealed with "Lechu Neranena" (the shorter version), the beginning (the first three verses) of the Psalm "Lechu Neranena," which is fully recited in Kabbalat Shabbat. This also highlights that the completion of the <i>yahrzeit</i> , which occurs on Wednesday, is in the following Shabbat.	כמדגש בשירו של יום שסיומו וחותמו ב"לכו נרננה הקטן", ההתחלה (ג' פסוקים ראשונים) ד"מזמור לכו נרננה" שאמירתו בשלמות היא בקבלת שבת, שבזה מדגש גם-כן שהשלמות דיום ההלולא שחל ביום הרביעי היא ביום השבת שלאחריו.
An additional elevation comes from the special quality of this sacred Shabbat that begins on Wednesday—	ועלוי נוסף מצד מעלתו המיוחדת של יום – השבת-קדש זה שהתחלתו ביום הרביעי
Shabbat Shirah—on which the theme of "Lechu Neranena" (song and melody) is emphasized, both in the beginning of the Psalm in the Song of the Day of Wednesday, and primarily in its full recitation in Kabbalat Shabbat.	שבט שירה – שבו מדגש הענין ד"לכו נרננה" (רנה ושירה), הן בהתחלת המזמור בשירו של יום הרביעי, והן ובעקר בשלמותו בקבלת שבת.

The Rebbe Parshas Beshalach

And this becomes even sweeter based on the well-known idea that song is especially connected to Shabbat ("A Psalm, a song for the day of Shabbat"), as explained in the Mishnah in Tractate Shabbat: "All those who possess song go out with song and are drawn by song," meaning that every ascent from one level to the next (as one departs from a previous state and is drawn upward) occurs through song.	וְיִמְתֵּק יוֹתֵר עַל-פִּי הַיָּדוּעַ שְׁשִׁיר" שֶׁיְהָ בְּמִיחָד לַיּוֹם הַשַּׁבָּת ("מִזְמוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת"), כְּפָרוּשׁ בְּמֵאֵמֶר הַמִּשְׁנָה בְּמַסְקֵת שַׁבָּת "כָּל בֹּעֲלֵי הַשִּׁיר יוֹצְאִין בְּשִׁיר וְנִמְשְׁכִין בְּשִׁיר", שֶׁכָּל עֲלִיָּה מְדֻרָּתָא לְדֶרְגָּא (שְׁיוֹצְאִים מִהַדְרָבָא הַקּוֹדֶמֶת וְנִמְשְׁכִים לַעֲלוֹת לְמַעְלָה) הִיא עַל-יְדֵי שִׁיר.
Therefore, the ascent of the worlds on Shabbat also occurs through song. It can be said that the primary elevation of Shabbat through song takes place on Shabbat Shirah, and from it, the effect extends to all other Shabbatot.	וְלִכֵּן גַּם עֲלִיַּת הָעוֹלָמוֹת בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הִיא עַל-יְדֵי שִׁיר – דִּישׁ לוֹמֵר, שֶׁעֵקֶר הָעֲלִיָּה דִּיּוֹם הַשַּׁבָּת עַל-יְדֵי הַשִּׁיר הִיא בְּשַׁבָּת שִׁירָה, וּמִמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ גַּם בְּשָׁר הַשַּׁבָּתוֹת.
From this, it is also understood regarding the ascents that occur on the day of a yahrzeit (as it is known that on the day of a yahrzeit, the elevation is incomparably greater than all previous ascents) that their essence and completion (which take place on Shabbat, a day associated with song, and particularly) on Shabbat Shirah.	וּמִזֶּה מוֹבֵן גַּם בְּנוֹגַע לַעֲלִיּוֹת דִּיּוֹם הַהִלּוּלָא (כְּיָדוּעַ שְׁבִיּוֹם הַהִלּוּלָא נַעֲשִׂית עֲלִיָּה בְּאִין-עֶרְךָ לְגַבִּי כָּל הָעֲלִיּוֹת שְׁלִפְנֵי זֶה), שֶׁעֵקֶרָם וְשִׁלְמוֹתָם (בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁקְשׁוֹר עִם עֲנִין הַשִּׁיר, וּבְפָרֶט) בְּשַׁבָּת שִׁירָה.
An additional aspect of such a setting (where the tenth of Shevat falls on Wednesday) is that the completion of the yahrzeit, which occurs on the following Shabbat (Shabbat Shirah), also includes the extra completion of the fifteenth of Shevat (Tu BiShevat), which falls on Monday.	וְעַנֵּן נוסף בקביעות כִּזו (שֶׁהַעֲשִׂירִי בְּשַׁבָּת חֵל בַּיּוֹם הָרְבִיעִי) – שֶׁהַשְּׁלֵמוֹת דִּיּוֹם הַהִלּוּלָא שְׁנַעֲשִׂית בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁלֹאֲחֶרִיו (שַׁבָּת שִׁירָה) כּוֹלֶלֶת גַּם הַשְּׁלֵמוֹת הַיְתֵרָה דִּיּוֹם הֵט"ו בְּשַׁבָּת ((בַּיּוֹם שְׁנִי)).
This is because it falls within three days (Shabbat, Sunday, and Monday), which in various contexts are considered as one unit.	שֶׁהוּא בְּג' הַיָּמִים (שַׁבָּת, יוֹם רֵאשׁוֹן וַיּוֹם שְׁנִי) שֶׁנֶּחֱשָׁבִים (בְּכַמָּה עֲנִינִים) לְמַצִּיאוֹת אַחַת.
Additionally, at that time, the moon of the month of Shevat is in its fullness, and it is also the Rosh Hashanah for the tree.	שְׁנוֹסָף לָכֵךְ שֶׁבּו קִימָא סִיְהָרָא (דְּחֻדָּשׁ שַׁבָּת) בְּאֵשְׁלֵמוֹתָא [נִמְצָאת הַלְבָּנָה שֶׁל חֹדֶשׁ שַׁבָּת בְּשִׁלְמוֹתָהּ], הִרִי- הוּא גַּם רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאִילָן.
Based on the well-known concept that the festivals of the entire year, including Rabbinic festivals, have	עַל-פִּי הַיָּדוּעַ שֶׁהַמוֹעֲדִים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה .. (גַּם) מוֹעֲדֵי דְרַבָּנָן .. כְּכֵלֵן יֵשׁ שְׂכִיכוֹת לְאוֹתָן – "הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁחֲלוֹת בָּהֶן

The Rebbe Parshas Beshalach

a connection to the Torah portions in which they occur,	
it is fitting to explain the connection of all the above to Parashat Beshalach—the Torah portion of the week in which the yahrzeit and the following Shabbat occur—and to Parashat Yitro, the Torah portion of the week in which Tu BiShevat occurs, which is first read during Mincha of Shabbat Beshalach.	יש לבאר הקשר והשייכות דכל-הנזכר לעיל לפרשת בשלח, פרשת השבוע דיום ההלולא ודיום השבת קדש שלאחריו, ולפרשת יתרו, פרשת השבוע דט"ו בשבט, שמחתילין לקרונה בתפלת מנחה דשבת פרשת בשלח.

(ב)

Introducing the common theme of both Parashat Beshalach and Parashat Yitro—preparation for the giving of the Torah:	ובהקדם הנקדה המשתפת דב' הפרשיות בבשלח ויתרו – הכנה למתן תורה:
Parashat Beshalach—which discusses the completion of the Exodus from Egypt (through the splitting of the Sea of Reeds), which served as preparation for the giving of the Torah, as it is written: "When you bring the people out of Egypt, you shall serve God upon this mountain."	פרשת בשלח – שבה מדבר אודות שלמות היציאה ממצרים (בקריעת ים סוף), שהיא ההכנה למתן תורה, כמו שכתוב "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה".
And Parashat Yitro—which, in addition to being the portion that contains the giving of the Torah, begins (and is named entirely) after Yitro's acknowledgment (which resulted from hearing about the splitting of the Sea of Reeds and the war with Amalek, mentioned in Parashat Beshalach): "Now I know that Hashem is greater than all gods," which served as a preparation for the giving of the Torah.	ופרשת יתרו – שנוסף על היותה הפרשה דמתן תורה, מדבר בתחלתה (ועל שם זה נקראת הפרשה כלה) אודות הודאת יתרו (כתוצאה מזה ששמע השמועה דקריעת ים סוף ומלחמת עמלק" שבפרשת בשלח) "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים וגו'", שהיתה ההכנה למתן תורה.

And it can be said that in the specific details of Parashat Beshalach and Parashat Yitro regarding the preparation for the giving of the Torah, there is also included (and primarily) the preparation for the ultimate completion of the giving of the Torah that will take place in the future, as it is written: "A new Torah will go forth from Me."	ויש לומר, שבפרטי הענינים שבפרשיות בשלח ויתרו על-דבר ההכנה למתן תורה נכללת גם (וגם-כן עקר) ההכנה להשלמות דמתן תורה שתהיה לעתיד לבוא – "תורה חדשה מאתי תצא".
--	--

The Rebbe Parshas Beshalach

This is alluded to in Parashat Beshalach: (a) In the Song at the Sea (Shirat HaYam, at the splitting of the Sea of Reeds), which concludes and is sealed with the verse: "The Sanctuary, O Lord, which Your hands have established"—with both hands. When will it be built with both hands? When "Hashem will reign forever and ever," in the future, when His kingship will be complete.	בְּפֶרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח – (א) בְּשִׁירַת הַיָּם (בְּקִרְיַעַת יַם סוּף), שְׁסִיּוּמָהּ וְחוֹתָמָהּ "מִקְדָּשׁ אֲדֹנִי כֹנֵנִי יָדֶיךָ", בְּשִׁמְתֵי יָדַיִם, וְאִימָתִי יִבְנֶה בְּשִׁמְתֵי יָדַיִם? כָּשֶׁה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד, לְעֵתִיד לְבֹא שְׁכָל "הַמְּלוּכָה שְׁלוֹ".
(b) In the war against Amalek (at the end of Parashat Beshalach), which concludes and is sealed with: "I shall surely erase the memory of Amalek... for the hand is on the throne of Hashem; Hashem will have war with Amalek from generation to generation."	(ב) בְּמִלְחַמַּת עַמְלֵק (בְּסוֹף פֶּרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח), שְׁסִיּוּמָהּ וְחוֹתָמָהּ "מַחֲה אֶמְחֶה אֶת זֵכֶר עַמְלֵק .. כִּי יָד עַל כִּסֵּי ה' מִלְחָמָה לֵה' בְּעַמְלֵק מִדּוֹר "דּוֹר".
The Holy One, blessed be He, has sworn that His Name is not complete and His throne is not complete until the name of Amalek is erased, as it is written: "The enemy has come to an end, destroyed forever"—this refers to Amalek... and what is stated after this? "And Hashem shall sit forever"—this means that His Name is complete; "He has established His throne for judgment"—this means that His throne is complete.	נִשְׁבַּע הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁאִין שְׁמוֹ שָׁלֵם וְאִין כְּסָאוֹ שָׁלֵם עַד שִׁימְחֶה שְׁמוֹ שֶׁל עַמְלֵק, שְׁנֶאֱמַר "הָאוֹיֵב תָּמוּ חֲרָבוֹת לְנֶצַח", זֶהוּ עַמְלֵק .. מֵהוּ אוֹמֵר אַחֲרָיו? "וְה' לְעוֹלָם יֹשֵׁב", הֲרִי הַשֵּׁם "שָׁלֵם"; "כֹּהֵן לְמִשְׁפַּט כְּסָאוֹ", הֲרִי כְּסָאוֹ שָׁלֵם.
And in Parashat Yitro—as explained in Chassidic discourses—that "Yitro" (יִתְרוֹ) is so named because he "added (יָתַר) a portion to the Torah," referring to the section "And you shall discern" (Ve'atah Techezeh). This alludes to the additional (yeter) Torah that will be revealed in the future: "A new Torah will go forth from Me," and this revelation will be in a manner of vision (Techezeh—"you shall see").	וּבְפֶרֶשֶׁת יִתְרוֹ – כְּמֵבֶאֱר בְּדְרוּשֵׁי חֲסִידוֹת שֶׁ"יִתְרוֹ", עַל-שֵׁם שִׁיְתַר פֶּרֶשֶׁה אַחַת בַּתּוֹרָה וְאַתָּה תִּחְזֶה", רוֹמֵז עַל הַהוֹסָפָה (יִתְר) בַּתּוֹרָה לְעֵתִיד לְבֹא – "תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תֵצֵא" – ("בְּאֶפֶן שֶׁל רְאִיָּה" (תִּחְזֶה).
To understand the connection between the themes of Shirat HaYam and the war against Amalek, and their continuation in Yitro's acknowledgment, and their relation to the ultimate completion of the giving of the Torah in the future—it is necessary to first	וּלְהַבִּין תִּכְוָנָה הֶעָנִינִים דְּשִׁירַת הַיָּם וּמִלְחַמַּת עַמְלֵק וְהַמְשָׁכָם בְּהוֹדָאת יִתְרוֹ, וְשִׁיכוּתָם לְהַשְׁלֵמוֹת דְּמִתָּן תּוֹרָה לְעֵתִיד לְבֹא – יֵשׁ לְהַקְדִּים וּלְבָאֵר מֵה-שְׁכָתוֹב בְּהִתְחַלֵּת הַפֶּרֶשָׁה:

The Rebbe Parshas Beshalach

explain what is written at the beginning of the portion:	
"And it was when Pharaoh sent out the people, and God did not lead them through the land of the Philistines, although it was near," meaning that although this route was closer and more direct for entering the Land of Canaan,	וַיְהִי בְשַׁלַּח פַּרְעֹה אֶת הָעָם וְלֹא נָחַם אֱלֹקִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא – ("אֲשֶׁר הוּא קָרוֹב וְטוֹב לַנְּחוּתָם בַּדֶּרֶךְ הַהוּא, דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְכַנֵּס בְּאֶרֶץ כְּנָעַן").
Instead, "God led the people around by way of the wilderness, to the Sea of Reeds," and therefore, there was a need for the splitting of the sea (Kriat Yam Suf) and the subsequent Shirat HaYam. Following this came the war against Amalek, and as a continuation of both events (the splitting of the sea and the war against Amalek), there was Yitro's acknowledgment, as will be explained further.	וַיִּסַּב אֱלֹקִים אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יָם סוּף, שְׁלָכָן הָיָה צָרָה בְּקִרְיַעַת יָם סוּף (וְשִׁירַת הַיָּם), וּבְהִמְשָׁךְ לָזֶה מִלַּחְמַת עֲמָלֵק, וּבְהִמְשָׁךְ לַשְּׁנֵיהֶם (קִרְיַעַת יָם סוּף וּמִלַּחְמַת עֲמָלֵק) – הוֹדָאת יִתְרוֹ, כְּדִלְקָמֶן.

(ג)

On the verse "And God did not lead them..."—it is stated in the Midrash: From Egypt to the Land of Israel there were eleven journeys, yet the Holy One, blessed be He, led them through the wilderness for forty years, as it is stated: "Eleven days from Horeb," and afterward, "And it was in the fortieth year." Therefore, it is written: "And God did not lead them."	עַל הַפְּסוּק "וְלֹא נָחַם וְגו'" – אֵינָא בַּמִּדְרָשׁ: מִמִּצְרַיִם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל י"א מַסְעוֹת, אֲלֹא נִשְׁאַם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר מ' שָׁנָה, שְׁנֵי אֶחָד עָשָׂר יוֹם מִחֶרֶב, וְאַחֲרֵי כֵן "וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה", לָכֵן נֶאֱמַר "וְלֹא נָחַם אֱלֹקִים".
And in explaining the matter that "the eleven journeys that the Holy One, blessed be He, led them through the wilderness for forty years" was for an elevation—one can say:	וּבְבִאּוּר הָעֵנִין שֶׁ"י"א מַסְעוֹת נִשְׁאַם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר מ' שָׁנָה לְמַעֲלִיּוֹתָא – יֵשׁ לוֹמַר:
Regarding the phrase "Eleven days from Horeb" (referring to the eleven journeys), the Midrash states that this refers to the unity that exists within the ten, as the number eleven represents the singular One that is above all ten statements of the Torah, beginning with "I am Hashem your God."	בְּפִרּוּשׁ "אֶחָד עָשָׂר יוֹם מִחֶרֶב" (י"א הַמַּסְעוֹת) אֵינָא בַּמִּדְרָשׁ שֶׁקָּאֵי עַל מִיחָד שְׁבַעֲשָׁרָה .. שֶׁהוּא אֶחָד שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל הַדְּבָרוֹת, "אֶנְכִי ה' אֱלֹקֶיךָ".
That is, "Eleven days from Horeb" alludes to the singular level that transcends the ten commandments given at Horeb, the level of "Ant Hu	הֵינוּ, שֶׁ"אֶחָד עָשָׂר יוֹם מִחֶרֶב" מוֹרָה עַל בְּחִינַת "אֶחָד" שֶׁלְמַעֲלָה מַעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ בְּחֶרֶב, בְּחִינַת "אֶנְתָּ הוּא חֵד וְלֹא בְחֻשְׁבָּן",

The Rebbe Parshas Beshalach

Chad V'la B'chushban—"You are One but not in a numerical count"—referring to His essence and being, which is beyond the ten sefirot.	מהותו ועצמותו יתברך שלמעלה מעשר ספירות.
And it can be said that the intention of the Holy One, blessed be He, in not leading them directly (Lo Nacham...) and instead turning them (Vayasév...) through the wilderness—"the eleven journeys that He led them through the wilderness for forty years"—was so that the level of "Eleven" (Ant Hu Chad V'la B'chushban—"You are One but not in a numerical count," which transcends the ten sefirot and the Ten Commandments) would be drawn and revealed within their inner experience.	ויש לומר, שפנינת הקדוש-ברוך-הוא בכך שלא נחם גו' ויסב גו' דרך המדבר, "י"א מסעות נשאם הקדוש-ברוך-הוא דרך המדבר מ' שנה" היא, שבחינת "אחד עשר" ("אנת הוא חד ולא בחשבון", שלמעלה מעשר ספירות ועשרת הדברות) תומשך ותתגלה בפנימיותם.
This occurred through their journeying in the wilderness for forty years ("At forty years, one attains understanding"), as it is written: "God has given you a heart to know, eyes to see, and ears to hear." For a person does not fully grasp the depth of his teacher's understanding and the wisdom of his teachings until forty years.	על-ידי ההליכה במדבר במשך ארבעים שנה ("בן ארבעים לבינה"), שבהם "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע", שאין אדם עומד על סוף דעתו של רבו וחכמת משנתו עד ארבעים שנה.
At that point, the revelation of the level of "Eleven" (Aḥad Asar) would be fully realized. And not only that, but they would also draw down and reveal this level of "Eleven" within this physical land, so that their entry into the Land of Israel would be complete.	שאז יהיה הגלוי דבחינת "אחד עשר", ולא עוד אלא שימשיכו ויגלו בחינת "אחד עשר" גם בארץ הלזו הגשמית, שעל-ידי זה תהיה הכניסה לארץ ישראל בשלמות.
And additionally, this concept is also alluded to at the beginning of the parashah: "And it was when Pharaoh sent out the people" (Beshalach Pharaoh et ha'am), which hints at the holy level of Pharaoh (Paroh de'Kedushah), the aspect of "the fifth to Pharaoh," referring to the level where all lights are revealed and shine forth (Itperiu v'Itgalian minei kol Nehorin—"All the lights are uncovered and revealed from it").	והוסיף, שענין זה מרמז גם בהתחלת הפרשה: "ויהי בשלח פרעה את העם" – שרומז על פרעה דקדשה, בחינת "חמישית לפרעה" דאתפריעו ואתגליו מנה כל נהורין [=נפרעו והתגלו ממנו ככל האורות].

The Rebbe Parshas Beshalach

(This is a level beyond the four letters of the Divine Name Havayah, similar to "Ant Hu Chad"—"You are One.")	בחינה שלמעלה מד' אותיות שם הויה, ("על-דרך" אנת הוא חד).
This concept (Beshalach Pharaoh et ha'am) is the reason for the continuation of the verse: "And God did not lead them... and He turned them through the wilderness," leading them for forty years—so that this level of Paroh de'Kedushah would be drawn into their inner experience.	וענין זה ("בשלח פרעה את העם") הוא הטעם להמשך הכתוב "ולא נחם אלקים גו' ויסב גו' דרך המדבר גו'", במשך ארבעים שנה – כדי שבחינת "פרעה דקדשה" תומשך בפנימיות.
This is also alluded to in the Song of Devorah in the haftarah: "When breaches were made in Israel... and the land was tranquil for forty years."	ומרמז גם בשירת דבורה שבהפטרה: "בפרע פרעות בישראל גו' ותשקט הארץ ארבעים שנה".
The highest revelation occurs in "Bifro'a Fera'ot" (where all lights are uncovered and revealed—Itpriu v'Itgalian minei kol Nehorin), which is drawn into Israel and, through them, into the land itself.	שהגלוי ביותר נעלה ד"בפרע פרעות (דאתפריעו ואתגליו מנה כל נהורין) נמשך בישראל, ועל ידם גם בארץ.
This occurs in a way of "Vatishkot"—tranquility and complete integration—through their service over the course of forty years.	באפן ד"ותשקט" (בהתישבות ובפנימיות) על-ידי העבודה במשך ארבעים שנה.

(ד)

More specifically, this is connected with (and is accomplished through) the particular details in the parashah, including the journey of the Children of Israel in the wilderness ("And He turned them... through the wilderness"), with all the details of the forty-two journeys that took place over the forty years (until they arrived "at a settled land").	ד. ובפרטיות יותר הרי-זה קשור עם (ונעשה על-ידי) פרטי הענינים שבפרשה, ומהם הליכת בני-ישראל במדבר ("ויסב גו' דרך המדבר") בכל פרטי מ"ב המסעות שהיו במשך ("הארבעים שנה") ("עד באם אל ארץ נושבת").
This begins with the journeys mentioned in our parashah: "They traveled from Sukkot and encamped in Etham at the edge of the wilderness," and particularly after the splitting of the Sea of Reeds: "They traveled... and went out to the wilderness of Shur," "They traveled... and came... to the wilderness of Sin," "They traveled from the wilderness of Sin to their journeys..."	החל מהמסעות שבפרשתנו – "ויסעו מסכת ויחנו באתם בקצה המדבר", ובפרט לאחר קריעת-ים-סוף, "ויסע גו' ויצאו אל מדבר שור", "ויסעו גו' ויבאו גו' אל מדבר סין", "ויסעו גו' ממדבר סין למסעיהם וגו'".

The Rebbe Parshas Beshalach

It is known that the ultimate purpose of the journey of the Children of Israel in the wilderness was to refine the sparks of holiness that had fallen into the "wilderness of the nations."	ידוע שתכלית הפונה בהליכת בני-ישראל במדבר היא כדי לברר ניצוצות הקדשה שנפלו במדבר העמים.
These sparks originate from an exceedingly lofty realm—the World of Tohu (chaos), which is higher than the World of Tikkun (rectification).	ששרשם מדרגא נעלית ביותר (עולם התהו: שלמעלה מעולם התקון).
By refining these sparks and elevating them to their root and source, Israel draws down and reveals this exalted level within themselves.	ועל-ידי זה שישראל מבררים ניצוצות הקדשה ומעלים אותם לשרשם ומקורם, נמשכת ומתגלה אצלם דרגא נעלית זו.
And the concept in this is that the sparks of holiness that fell into the "wilderness of the nations" originate from the level of "Eleven" (Aḥad Asar), which is beyond the order of hishtalshelut (the chain of spiritual descent). This is the level of the encompassing light (makif), from which the nurture of the "Eleven Crowns of L'umat Zeh" (the opposing forces) derives.	והענין בזה – שניצוצות הקדשה שנפלו במדבר העמים שרשם מבחינת "אחד עשר" שלמעלה מהשתלשלות, בחינת המקיף שממנו נעשית הניקה די"א כתירין דלעמת זה.
This is hinted at in the verse, "Eleven days from Horeb, by way of Mount Seir," meaning that "Eleven days" can serve as a pathway toward Mount Seir (Heaven forbid).	כמרמז בלשון הכתוב "אחד עשר יום מחרב דרך הר שעיר", ש"אחד עשר יום" הם דרך (להר שעיר) חס ושלום.
However, through the service of Israel in refining and elevating these sparks to their root and source within "Eleven" of Kedushah, the level of "Eleven" is drawn into Israel.	ועל-ידי עבודתם של ישראל בברור הניצוצות והעלאתם לשרשם ומקורם בבחינת "אחד עשר" דקדשה, נמשכת ומתגלה בחינת "אחד עשר" בישראל.
This means that the encompassing light is drawn into an inner revelation, ensuring that its descent occurs in the appropriate place.	המשכת המקיף בפנימיות, שההמשכה היא (למקום הראוי דוקא).
As a result, they attain an even greater elevation regarding their service in Torah and mitzvot, corresponding to the Ten Commandments that are aligned with the ten sefirot, achieving the ultimate	ועל-ידי זה נתוסף אצלם עלוי גדול יותר לגבי עבודתם בעניני התורה ומצוות, עשרת הדברות הקשורים עם עשר ספירות, שלמות הקדשה במדידה והגבלה.

The Rebbe Parshas Beshalach

perfection of holiness in a measured and structured manner.	
And an additional explanation can be given regarding the distinction between the eleven journeys ("eleven days") and the journey through the wilderness (forty-two journeys over forty years).	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף בְּאוֹר בְּהַחֲלוֹק שְׁבִין י"א מִסְעוֹת ("י"א יוֹם") לְהַהֲלִיכָה בַּמִּדְבָּר (מ"ב מִסְעוֹת) בְּמִשָּׁךְ אַרְבָּעִים שָׁנָה.
Had the Holy One, blessed be He, led them solely through eleven journeys (in eleven days), the refinement would have taken place only through drawing down and revealing a lofty light (Aḥad Asar) from above to below. However, such a revelation would not fully impact the lower reality.	שְׁאֵלוֹ הָיָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא מוֹלִיכֵם בִּי"א מִסְעוֹת (בִּי"א יוֹם), הָיָה הַבְּרוּר (רַק) עַל-יְדֵי הַמִּשְׁכָּת וְגַלְיָ אֹר עֲלִיּוֹן (בְּחִינַת "אֶחָד עֶשֶׂר") מִלְמַעְלָה לְמַטָּה, שְׁאִינוּ פּוֹעֵל כָּל-כֶּךָ בַּמְצִיאוֹת הַתַּחְתּוֹן.
Therefore, the Holy One, blessed be He, led them through the wilderness for forty years, so that the refinement would also occur through their own service, from below to above, ensuring a complete transformation within the lower realm.	וְלִכֵּן נִשְׁאָם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר מ' שָׁנָה, שְׁעַל-יְדֵי זֶה יִהְיֶה הַבְּרוּר (גַּם) עַל-יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, שֶׁהַפְעָלָה בְּהַתַּחְתּוֹן הִיא בְּשִׁלְמוֹתָהּ.
At the same time, this journey retained the advantage of drawing down and revealing the lofty light of "Aḥad Asar" (Eleven), from above to below—something unattainable solely through human effort, as such efforts are bound by limitation and measure.	וּבִיחָד עִם זֶה, יִשְׁנֶה גַם הָעֲלִי דְהַמִּשְׁכָּת וְגַלְיָ אֹר עֲלִיּוֹן, בְּחִינַת "אֶחָד עֶשֶׂר", מִלְמַעְלָה לְמַטָּה (שְׁאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֵלָיו עַל-יְדֵי הָעֲבוֹדָה (מִלְמַטָּה לְמַעְלָה שֶׁהִיא בַּמְדִּידָה וְהַגְבָּלָה).
Thus, "Eleven journeys... He led them through the wilderness for forty years" reflects the fusion of two elevations—the revelation from above to below and the refinement through effort from below to above—both occurring together.	י"א מִסְעוֹת... נִשְׁאָם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר מ' שָׁנָה – שֶׁהַבְּרוּר בְּדֶרֶךְ מִלְמַטָּה לְמַעְלָה (בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה) חֲדוּר וְנַעֲשֶׂה בְּכַח הָגַלְיָ דְּבְחִינַת "אֶחָד עֶשֶׂר" מִלְמַעְלָה לְמַטָּה (חֲבוּר ב' הַמַּעֲלוֹת דְּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה וּמִלְמַטָּה לְמַעְלָה גַּם יַחַד).
And in a similar manner regarding the war against Amalek at the end of the parashah: "For the hand is on the throne of Hashem, Hashem will have war with Amalek..."—"The Name is not complete... until the name of Amalek is erased."	וְעַל-דֶּרֶךְ-זֶה בְּנוּגַע לְמַלְחַמַת עַמְלֵק שְׂבָסִיּוֹם הַפְּרָשָׁה – "כִּי יָד עַל כֶּסֶּה מִלְחָמָה לֵּה' בַּעֲמַלְק גו'", "אֵין הַשֵּׁם שָׁלֵם כּו' עַד שִׁימְחָה שְׁמוֹ שֶׁל עַמְלֵק".

The Rebbe Parshas Beshalach

Amalek descends from the lineage of Esau (Seir), representing the negative aspect of "Eleven" (Aḥad Asar), as alluded to in "Eleven days... Mount Seir."	ש"עמלק" הוא מזרעו של עשו (שעיר), בחינת "י"א דלעמיתזה" ("אחד עשר יום גו' הר (שעיר)).
Through the refinement and obliteration of Amalek—"I shall surely erase" (by Hashem) and "You shall erase" (by Israel), whose initials spell Emet (Truth)—Erase, Macho, Timcheh]—	ועל-ידי (ברור ומחית עמלק] "מחה אמה" (על-ידי הקדוש-ברוך-הוא) ו"תמחה" (על-ידי ישראל), ראשי-תבות "אמת", אמה מחה [תמחה,
This draws down and reveals within Israel the level of "Eleven in holiness," which is the concept of "the Name being complete"—not just Y-H ("For the hand is on the throne of Y-H"), but also V-H, which has a numerical value of eleven.	נמשכת ומתגלה בישראל בחינת "י"א דקדשה", שזהו-ענין "דהשם שלם", לא רק "י"ה" ("כי יד על כס יה"), אלא גם "ו"ה", בגימטריא "א
This alludes to the revelation of Aḥad Asar (Eleven) in all aspects of divine service, both in the concealed dimensions of the soul (corresponding to Y-H) and the revealed dimensions (corresponding to V-H).	שרומז על המשכת וגלוי בחינת "אחד עשר" בכל פרטי עניני העבודה, שמצד עשר כחות הנפש שנהלקים להנסתרות ("י"ה") והנגלות ("ו"ה"ה נגלות).
Similarly, this applies to Yitro's acknowledgment of Hashem and his coming to Moshe (at the beginning of Parashat Yitro).	ועל-דרך-זה בנוגע להודאת יתרו וביאתו למשה ((בהתחלת פרשת יתרו)).
The conversion of Yitro represents the refinement of sparks of holiness that had fallen below, whose root is in the level of "Eleven in holiness." Through their refinement and elevation back to their source, an additional light (yitron) is brought into Israel.	שהגיויר דיתרו הוא-ענין ברור ניצוצות הקדשה שנפלו למטה, ששרשם בבחינת "י"א דקדשה", ועל-ידי ברורם והעלאתם לשרשם ומקורם. נעשה הוספה ויתרון אצל ישראל.
This is the idea that Yitro "added a section to the Torah," which alludes to the Aḥad Asar (Eleven) aspect of "Eleven days from Horeb," a level higher than the Ten Commandments that were given at Horeb.	שזהו-ענין "יתר פרשה אחת בתורה", שרומז על ההוספה דבחינת "אחד עשר יום מחרב", "שלמעלה מעשרת הדברות שנתנו מחרב
(ה)	
Based on this, we can explain that the specific details in Parashat Beshalach and Parashat Yitro serve as a preparation for the ultimate completion of the giving of the Torah in the future.	על-פי-זה יש לבאר שפרטי הענינים שבפרשיות בשלח ויתרו הם הכנה להשלמות דמתן תורה לעתיד לבוא.

The Rebbe Parshas Beshalach

It is known that the giving of the Torah was a one-time event, since at that moment, not only were all aspects of Torah that would later be innovated through scholars given, but even the aspects of Torah that will be revealed in the future by the Holy One, blessed be He, were included.	ידוע שמתן תורה הוא ענין חד-פעמי, כיון שבו נתנו (לא רק כל עניני התורה שמתחדשים על-ידי תלמיד ותיק, אלא) גם עניני התורה שיתגלו לעתיד לבוא על-ידי הקדוש-ברוך-הוא.
Nevertheless, it is stated: "A new Torah will go forth from Me"—a genuine novelty—because at the time of the giving of the Torah, these aspects were in a state of absolute concealment.	ואף-על-פי-כן נאמר "תורה חדשה מאתי תצא", חדוש ממש,
So much so, that their revelation will be considered a true innovation.	כיון שבמתן תורה היו ענינים אלו בתכלית ההעלם לגמרי, עד כדי כך, שהתגלותם היא חדוש ממש.
One of the explanations regarding this is that at the giving of the Torah, the Ten Commandments were revealed, corresponding to the ten utterances of creation and the ten sefirot—a level of divinity that has a connection and relevance to the world (as emphasized in the revealed dimension of Torah, which includes laws that regulate human conduct within the world).	ומהבאורים בזה שבמתן תורה נתנו בגלוי עשרת הדברות, כנגד עשרה מאמרות ועשר ספירות, דרגת האלקות שיש לה ערך ושייכות לעולם (כמדגש בנגלה דתורה, הלכות בנוגע (להנהגת האדם בעולם).
However, the level of divinity that is entirely beyond any connection to the world remained concealed. In the future, this transcendent level will be revealed within the Torah—divinity that is absolutely beyond the world (as emphasized in the inner dimension of the Torah, which contains the secrets of its meanings and hidden mysteries, the knowledge of divinity).	ואלו דרגת האלקות שאין לה ערך ושייכות לעולם לא באה בגלוי אלא בהעלם; ולעתיד לבוא תתגלה בתורה דרגת האלקות שבאין-ערך לגמרי לעולם (כמדגש בפנימיות התורה, סוד טעמיה ומסתרי צפונותיה, ידיעת אלקות).
Ultimately, this revelation will extend even to the level of Hashem's very essence—"Mahuto V'Atzmuto Yitbarach"—as implied in the phrase, "A new Torah will go forth from Me," (Yeshayahu 51:4) specifically from Me, and as it is written: "For they shall all know Me."	ועד להגלוי דמהותו ועצמותו יתברך ממש – כדיוק הלשון "תורה חדשה מאתי תצא", "מאתי" דיקא, וכמו-שכתוב "כי כולם ידעו אותי".

The Rebbe Parshas Beshalach

This corresponds to "Aḥad Asar Yom" ("Eleven days")—a level beyond the Ten Commandments given at Horeb—"Ant Hu Chad V'la B'Chushban" ("You are One but not in a numerical count").	בְּחִינַת "אַחַד עָשָׂר יוֹם" (שְׁלֹמֶעֱלָה מַעֲשֵׂרֶת - הַדְּבָרוֹת שְׁנֵיתָנוּ) "מַחֲרֵב", "אַנְתָּה הוּא חֵד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן".
It can be said that this concept is also alluded to in the preparation for the giving of the Torah (since the preparation must also reflect, to some extent, the future completion that was concealed at the time of Matan Torah).	וַיֵּשׁ לוֹמַר, שְׁעָנִין זֶה מְרֻמָּז גַּם בְּהִכָּנָה לְמִתֵּן תּוֹרָה (שְׁצַרִּיכָה לְהִיּוֹת גַּם מַעֲיִן וְדִגְמַת הַשְּׁלֵמוֹת דְּלַעֲתִיד לְבֹא שְׁנֵיתָנָה בְּהַעֲלֵם (בְּמִתֵּן-תּוֹרָה).
This is reflected in the journeys in the wilderness, the war against Amalek, and Yitro's acknowledgment—all of which involve refining and elevating the sparks of holiness back to their source in the level of "Aḥad Asar," as mentioned above.	בְּהַמְסָעוֹת בַּמִּדְבָּר, בְּמַלְחַמַת עַמְלֵק וּבְהוֹדָאֵת יִתְרוֹ, שְׁתַּכְנֵם הוּא בְּרוּר וְהַעֲלָאת נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה לְשִׁרְשָׁם וּמִקּוֹרֵם בְּבְחִינַת "אַחַד עָשָׂר", כְּנֻזָּר לְעֵיל.
However, at that time, it was only the beginning of the preparation for the ultimate completion of the giving of the Torah in the future.	אַלֵּא, שְׁאֵז הֵיְתָה רַק הַתְּחִלַּת הַהִכָּנָה לְהַשְׁלָמוֹת דְּמִתֵּן תּוֹרָה דְּלַעֲתִיד לְבֹא.
Its primary fulfillment and completion depend on our deeds and service throughout the duration of exile—"in the wilderness of the nations"—as is known, the entire duration of exile is hinted at in the forty-two journeys in the wilderness.	וְעִקְרָהּ וְשְׁלֵמוֹתָהּ הִיא עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ וְעִבּוּדֵתָנוּ כָּל זְמַן מְשָׁךְ הַגָּלוּת "בַּמִּדְבָּר הָעַמִּים" (כִּידוּעַ שְׁכָל זְמַן מְשָׁךְ הַגָּלוּת נִרְמַז בַּמ"ב הַמְסָעוֹת (שְׁבַבְמִדְבָּר).
The purpose is to refine and elevate the sparks of holiness, as explained in our sages' statement: "The Holy One, blessed be He, exiled Israel among the nations only so that converts would be added to them."	לְבָרֵר וְלַהַעֲלוֹת נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה, כִּידוּעַ הַפְּרוּשׁ בְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל "לֹא הִגְלָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל לְבֵין הָעַמּוֹת אֲלֵא "כְּדִי שְׂתִּתְּסַפּוּ עֲלֵיהֶם גֵּרִים".
This refers to the process of refining and elevating the sparks of holiness, which will ultimately reach its completion when the prophecy is fulfilled: "I will remove the spirit of impurity from the earth."	שְׁהוּא-עָנִין בְּרוּר וְהַעֲלָאת נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה, וְעַד לְגִמּוּר וְשְׁלֵמוֹת הַבְּרוּר כְּשִׁיִּקְיָם הַיְעוּד "אֶת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ".
This is the concept of "I will utterly erase the memory of Amalek," which represents the final eradication of impurity.	"שְׁזַה-וּעָנִין "מַחֵה אֶמְחָה אֶת זֵכֶר עַמְלֵק".

The Rebbe Parshas Beshalach

And from this, we immediately arrive at the ultimate completion of the giving of the Torah in the manner of "A new Torah will go forth from Me."	ומזה באים תכף להשלמות דמתן תורה באופן "ש"תורה חדשה מאתי תצא".
Likewise, this leads to the ultimate completion of entering "a good and spacious land"—through the true and complete redemption.	וכן להשלמות דהכניסה לארץ טובה ורחבה. בגאולה האמתית והשלמה.
This refers to the expansion of the land to include ten nations, since in addition to the seven nations (corresponding to the refinement of the seven emotional attributes of Tohu), there will also be the conquest of the three lands of Keini, Kenizi, and Kadmoni (corresponding to the refinement of Keter, Chochmah, and Binah of Tohu).	ארץ עשר אמות, כיון שנוסף על "ארץ שבע" - אמות" (ברור ז' מדות דתהו) יהיה גם הכיבוש דג' הארצות דקני, קנזי וקדמני (ברור). (כתרת חכמה-בינה דתהו).
Ultimately, the Land of Israel will expand to encompass all lands, so that the entire world will attain the level of the Land of Israel.	ועד שעתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות, שכל העולם יהיה בבחינת "ארץ ישראל".
This represents the fulfillment of creating a dwelling place for Him in the lower worlds, resembling the way a home reveals the very essence of the one dwelling in it—"Gilui HaAtzmut" (the revelation of the Divine Essence), "Ant Hu Chad."	דירה לו יתברך בתחתונים, בדגמת הדירה - שבה מתגלה עצמותו של הדר בהדירה, גלוי "העצמות", "אנת הוא חד".

(ו)

Additionally, it can be said that the above is also emphasized in the name of this holy Shabbat, which is called Shabbat Shirah because of the Song at the Sea.	ו. ויש להוסיף, שהאמור לעיל מדגש גם בהשם דשבת קדש זה, על-שם שירת הים - "שבת שירה".
On Shabbat Shirah, all the spiritual ascents that take place through song are included, for "all those who sing emerge through song and are drawn through song" (as mentioned above in section I).	ב"שבת שירה" נכללים כל עניני עליות שנגעשים על-ידי שיר, "כל בעלי השיר יוצאין בשיר (ונמשכין בשיר)" (כנזכר לעיל סעיף א).
It is known that all ascents are included within the divine Name Mem-Bet (Ana BeKoach), which contains forty-two words. Similarly, the forty-two journeys in the wilderness correspond to this Name, representing an ascent from level to level.	ועל-פי הידוע, שכל העליות נכללים בשם "מ"ב" ד"אנא בכח" (שיש בו מ"ב יתבות), ועל-דרך-זה היו כל מ"ב המסעות, שהם כנגד שם מ"ב, הוא בחינת עליה ממדרגה למדרגה.

The Rebbe Parshas Beshalach

These are forty-two ascents, achieved through the refinement process in the wilderness of the nations. Thus, Shabbat Shirah, which includes all ascents accomplished through song, also incorporates all ascents attained through the forty-two journeys in the wilderness—representing the entirety of our efforts and divine service throughout exile.	מ"ב עליות שעל-ידי עבודת הברורים שבמדבר העמים. נמצא, שב"שבת שירה" (שכולל כל העליות שעל-ידי שיר), נכללים כל העליות שנעשים על-ידי מ"ב המסעות שבמדבר העמים – כללות מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות.
After the completion of the refinement process in all the individual ascents of the forty-two journeys in the wilderness of the nations, which are included in Shabbat Shirah, we arrive at the new song (Shir Chadash) of the future redemption.	ולאחרי גמר עבודת הברורים בכל פרטי העליות דמ"ב המסעות שבמדבר העמים, שכוללים ב"שבת שירה" – באים ל"שיר חדש" דלעתיד לבוא.
It is stated in the Mechilta: "There are ten songs: the first was sung in Egypt... the second at the sea, as it is written, 'Then Moshe sang...' The sixth was sung by Devorah and Barak, as it is written, 'Then Devorah and Barak son of Avinoam sang...' The tenth will be in the future, as it is written, 'Sing to Hashem a new song...'"	איתא במכילתא: "עשר שירות הן, הראשונה שנאמרה במצרים... השניה על הים, שנאמר 'אז ישיר משה'... הששית שאמרה דבורה וברק, שנאמר 'ותשר דבורה וברק בן אבינעם'... העשירית לעתיד לבוא, שנאמר 'שירו לה' שיר חדש'..."
All the previous songs are written in feminine form (shirah), because just as a woman gives birth, so too, past salvations were followed by new exiles and struggles.	כל השירות כולן קרואות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת, כך התשועות שעברו היה אחריהן שעבוד.
However, the future salvation will be permanent, without any subsequent exile, and therefore, it is written in the masculine form (shir chadash).	אבל התשועה העתידה להיות אין אחריה "שעבוד, לכה קרואה בלשון זכר".
One of the differences between them is that in songs written in feminine form, the emphasis is primarily on an ascent from below to above. The recipient (comparable to the feminine aspect) yearns and longs to rise beyond their level and be included in a higher state.	ומהחלוקים שביניהם: שבשירה בלשון נקבה נרגשת בעקר העליה מלמטה למעלה, שהמקבל (נקבה) משתוקק ומתגעגע לצאת ממדרגתו ולהכלל בדרגה נעלית יותר.
In contrast, in a song written in masculine form, the emphasis is primarily on the revelation and influence of divine light from above to below, which creates a	מה-שאיין כן בשיר בלשון זכר, נרגשת בעקר השפעת וגלי אור העליון מלמעלה למטה,

The Rebbe Parshas Beshalach

state of attachment and inclusion within the higher reality.	שְׁעַל־יְדִי־זֶה נַעֲשִׂית הַדְּבָקוֹת וְהַתְּכַלּוֹת בְּעֵלְיוֹן.
This means that even though a shir (song) inherently involves an ascent from below to above, in the future shir chadash, the primary experience will not be yearning and longing but rather attachment and inclusion in the revelation of the divine.	כְּלוּמַר, עִם הָיִוְתוֹ "שִׁיר", שְׁעֵנִינוּ עָלֶיהָ מִלְמָטָה לְמַעְלָה, הִרְיָזָה בְּאֶפֶן שֶׁנִּרְגָּשׁ בּוֹ (לֹא כָל־כֶּה גַּעְגּוּעִים, אֲלֹא בְּעֶקֶר) הַדְּבָקוֹת וְהַתְּכַלּוֹת בְּהַגְלִי דְּהַעֲלִיּוֹן.
Through this, it will combine the two advantages—both the ascent from below to above and the drawing down of revelation from above to below.	וְעַל־יְדִי־זֶה יֵשׁ בּוֹ ב' הַמַּעְלוֹת, דְּמִלְמָטָה לְמַעְלָה וּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה, גַּם יֵחַד.
It can be said that on Shabbat Shirah (which is also connected with the tenth song—"Shir Chadash"—written in the masculine form), there is a completion of all the songs, in a manner that includes both the ascent from below to above, as well as the experience of attachment and inclusion from the revelation of a level beyond the ten—Aḥad Asar ("Eleven"), as expressed in Ant Hu Chad V'la B'Chushban ("You are One but not in a count").	וַיֵּשׁ לוֹמַר, שֶׁבִּ"שֶׁבֶת שִׁירָה" (הַקְּשׁוּרָה גַּם עִם הָעֲשִׂירִית.. "שִׁיר חֲדָשׁ" .. בְּלִשׁוֹן זָכָר) יִשְׁנָה הַשְּׁלֵמוֹת דְּכָל הַשִּׁירוֹת, בְּאֶפֶן שֶׁל עָלֶיהָ מִלְמָטָה לְמַעְלָה, וְנוֹסֵף לָזֶה נִרְגָּשׁת הַדְּבָקוֹת וְהַתְּכַלּוֹת מִצֵּד הַגְּלִי שֶׁלְמַעְלָה מַעֲשֵׂר - "בְּחִינַת "אַחַד עָשָׂר", "אַחַת הוּא חֵד וְלֹא בְּחִשְׁבֹּן.
(This is similar to the concept of the Eleven Journeys, which Hashem led them through the wilderness for forty years, as mentioned above in section IV.)	עַל־דֶּרֶךְ "י"א מַסְעוֹת .. נִשְׁאָם הַקְּדוֹשׁ) בְּרוּרָה־הוּא דֶּרֶךְ הַמַּדְבָּר מ' שָׁנָה", כְּנֻזָּר לְעִיל (סְעִיף ד).
This can be connected to the idea of Shir HaShirim, which is called Kodesh Kodashim ("Holy of Holies"), as explained by the Maharsha: "There were ten songs in the world, and this one is above them all."	וַיֵּשׁ לְקַשֵּׁר זֶה עִם הָעֵנִין דְּ"שִׁיר הַשִּׁירִים" שֶׁהוּא "קֹדֶשׁ קְדָשִׁים" - כְּפִירוֹשׁ הַמַּהְרֵשׁ"א שֶׁ"עֲשָׂרָה "שִׁירוֹת הָיוּ בְּעוֹלָם, וְזוֹ לְמַעְלָה מִכָּלם.
Since all of these songs are holy, the tenth is considered holiest of all, as it is written in the Targum.	וַיְכִיּוֹן שֶׁכָּלם קֹדֶשׁ, הִרִי הָעֲשִׂירִי שֶׁהוּא קֹדֶשׁ בְּכָל "מְקוֹם, לְמַעְלָה מִכָּלם, "הֵכָא נִמִּי קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים.
The connection between Shir HaShirim (which was said in our time) and the tenth song of the future is that Shir HaShirim represents the completion of all	שֶׁהַשִּׁירוֹת דְּ"שִׁיר הַשִּׁירִים" (שֶׁנֶּאֱמַר בְּזִמְנֵה הַזֶּה) לְשִׁיר הָעֲשִׂירִי דְּלַעֲתִיד לְבוֹא, הִיא, לְפִי שֶׁבּוֹ נַעֲשִׂית הַשְּׁלֵמוֹת דְּכָל הַשִּׁירִים שֶׁבְּזִמְנֵה הַזֶּה

The Rebbe Parshas Beshalach

songs sung in this world—ascending from below to above—by linking them with the Shir Chadash of the future.	(כל העליות מלמטה למעלה), כפי שמתקשרים ומתחברים עם ה"שיר חדש" דלעתיד לבוא.
In the future, not only will there be ascent, but also attachment and inclusion in the divine, leading to the Shir Chadash in the masculine form, which surpasses all ten previous songs.	ששנרגשת גם הדבקות וההתכללות בעליון), ועל-ידי-זה באים ל"שיר חדש" (לשון זכר) דלעתיד לבוא עצמו, שהוא למעלה מכל העשרה שירות.
This song is entirely about attachment and inclusion in Hashem's very essence—"Aḥad Asar"—"Ant Hu Chad V'la B'Chushban" ("You are One but not in a count").	שיר" שכל ענינו הוא הדבקות וההתכללות - עם מהותו ועצמותו ויתברך, בחינת "אחד עשר", "אנת הוא חד ולא בחשבון".

(ז)

Based on the above, we can also explain the connection and relevance of the Torah portions Beshalach and Yitro to the time period in which they are read—close to the tenth of Shevat.	ז. על-פי האמור לעיל, יש לבאר גם הקשר והשייכות דפרשיות בשלח ויתרו לתוכן הזמן שבו קורין פרשיות אלו - בסמיכות להעשרי בשבט.
The month of Shevat is the eleventh month (when counting the months from Nissan). The twelfth month is Adar, which has a special connection to the final and complete redemption.	חדש שבט הוא חדש האחד עשר (להתחלת מגן החדשים מניסן) - "עשתי עשר חדש הוא חדש שבט".
At that time, there will be a revelation of the level of "Aḥad Asar" (Eleven)—Ant Hu Had (You are One).	ששיה במיוחד להגאולה האמתית והשלמה, שאז יהיה הגלוי דבחינת "אחד עשר", "אנת חד".
For this reason, from the month of Shevat, we transition into the month of Adar—the month of Purim, which was a redemption that still occurred while the Jewish people were technically "still servants of Achashverosh."	שלכן, מחדש שבט באים לחדש אדר, שבו היתה הגאולה דפורים, גאולה במעמד ומצב ד"אכתינו עבדי אחשוורוש אנו" [=עדין עבדי [אחשוורוש אנו].
This redemption is then followed by another redemption, aligning with the concept of linking one redemption to another: Purim to Pesach.	ומיסמך גאולה לגאולה - פורים לפסח.
Pesach, the month of Nissan, is when Israel was redeemed from Egypt and when they are destined to be redeemed in the future.	בחדש ניסן, שבו נגאלו ישראל ממצרים, ובו עתידין לגאל.

The Rebbe Parshas Beshalach

As it is written: "As in the days of your Exodus from Egypt, I will show you wonders."	שְׁנֵאֲמַר: "כִּי־מִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֶנּוּ נִפְלְאוֹת".
And in the month of Shevat (the twelfth month) itself, one transitions from the tenth day to the eleventh day ("eleven days from Horeb")—eleven within the eleventh.	וּבְחֹדֶשׁ שֶׁבַט (חֹדֶשׁ עֲשֶׂתִּי עֶשֶׂר) עֲצָמוּ בָּאִים מִיּוֹם הָעֲשִׂירִי לְיוֹם אֶחָד עֶשֶׂר (אֶחָד עֶשֶׂר יוֹם מִחֹרֵב) – אֶחָד עֶשֶׂר שָׁבָאֶחָד עֶשֶׂר.
And one can add in explaining the advantage and addition of eleven days concerning the generality of the eleventh month—(a) that the aspect of eleven is in the form of a day ("eleven days") in reference to light and revelation (as it is written, "And G-d called the light 'day'"), (b) the distinction between a month and a day is that a month is connected with the cycle of the moon, and a day is connected with the cycle of the sun.	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף בְּבִאּוֹר הָעֲלִי וְהַהוֹסְפָה דְּאֶחָד עֶשֶׂר יוֹם לְגַבֵּי כְלָלוֹת חֹדֶשׁ הָאֶחָד עֶשֶׂר - (א) שְׁבַחֲנִית אֶחָד עֶשֶׂר הִיא בְּאֶפֶן שֶׁל יוֹם" (אֶחָד עֶשֶׂר יוֹם" – עַל-שֵׁם הָאוֹר וְגַלִּי (כְּמוֹ-שְׁכַתוֹבִי וַיִּקְרָא אֱלֹקִים לְאוֹר יוֹם"), (ב) הַחֲלוּקָה שֶׁבֵּין חֹדֶשׁ לְיוֹם הוּא שֶׁחֹדֶשׁ קָשׁוּר עִם מַהֲלָךְ הַלְבָּנָה, וְיוֹם־י קָשׁוּר עִם מַהֲלָךְ הַחֲמָה.
From this, it is understood that the eleventh month signifies the aspect of eleven as it extends and is revealed to the recipient (the moon), whereas the eleventh day signifies the aspect of eleven as it is with the source (the sun), eleven in its purity.	וּמִזֶּה מוֹבֵן, שֶׁחֹדֶשׁ הָאֶחָד עֶשֶׂר מוֹרָה עַל בְּחִינַת אֶחָד עֶשֶׂר כְּפִי שְׁנִמְשָׁךְ וּמִתְגַּלָּה אֶל הַמְקַבֵּל (לְבָנָה), וְיוֹם הָאֶחָד עֶשֶׂר מוֹרָה עַל בְּחִינַת אֶחָד עֶשֶׂר כְּפִי שֶׁהוּא אֵצֶל הַמְשַׁפֵּיעַ (חֲמָה), אֶחָד עֶשֶׂר בְּטִהְרָתוֹ.
And from the eleventh day (of the eleventh month), one transitions to the first day (which in Gematria equals thirteen). And particularly in this year's fixed calendar, where the thirteenth of the month falls on Shabbat Kodesh, from which one immediately transitions to the first day of the week—"one day," when the Holy One, blessed be He, was alone in His world.	וּמִיּוֹם אֶחָד עֶשֶׂר (בְּחֹדֶשׁ אֶחָד עֶשֶׂר) בָּאִים לְיוֹם אֶחָד"ד (בְּגִימַטְרִיָּא י"ג), וּבְהִדְגָּשָׁה בְּקִבְיָעוֹת שָׁנָה זוֹ שִׁיּוֹם הִי"ג בְּחֹדֶשׁ חֵל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קִדְּשׁ, שְׁמִמְנוּ בָּאִים תִּכְף לְיוֹם רָאשׁוֹן בְּשַׁבּוּעַ, יוֹם אֶחָד", שֶׁהִיָּה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא יְחִיד בְּעוֹלָמוֹ.
This indicates the revelation of the aspect of "You are One" even within the world—"alone in His world."	שְׁמוּרָה עַל הַגְּלִי דְּבְחִינַת אֶחָד הוּא – 120 ("חֵד" גַּם בְּעוֹלָם (יְחִיד בְּעוֹלָמוֹ

The Rebbe Parshas Beshalach

Immediately following the fifteenth day—which alludes to what is written at the end of our Torah portion: "For the hand (י"ד) is upon the throne of G-d (י"ה), which is the clear matter of the obliteration of Amalek so that the Divine Name may be complete," also with "11" (י"א), the aspect of eleven (as mentioned above in section 4).	תכף ליום ט"ו – שרומז על מה-שכתוב בסיום פרשתנו כי יד (י"ד) על כס י"ה (ט"ו), שהוא-ענין ברור ומחית עמלק כדי שיהיה השם שלם, גם ו"ה (י"א), בחינת אחד עשר (כנזכר לעיל (סעיף ד).
There is an additional advantage to the fifteenth of Shevat, as it is the "New Year for Trees," regarding tithes in the Land of Israel. This is emphasized in the Jewish custom of eating fruits on the fifteenth of Shevat, especially the fruits with which the Land of Israel is praised:	ומעלה יתרה בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילן, לענין מעשר 122 בארץ ישראל, וכמדגש במנהג ישראל לאכל בט"ו בשבט פרות (ובפרט פרות) שנשתבחה בהם ארץ
"A land of wheat and barley, and vines and fig trees and pomegranates; a land of olive oil and honey"—the ultimate completion of this will be when entering the Land in the future redemption. This applies both to the fruits in their literal sense (including and especially the fruits of the Holy Land and the Beis HaMikdash),	ישראל, ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש" 125 - שתכלית השלמות בזה תהיה בהכניסה לארץ לעתיד לבוא, הן בנוגע לפרות כפשוטם 126 (כולל ובמיוחד (הפרות שבארץ הקדש ושבבית המקדש"י
and primarily to the inner meaning of fruits in Torah, which alludes to the delight in Torah, the reasoning of Torah, the inner dimension of Torah (especially emphasized in "honey," which alludes to the inner dimension of Torah), whose primary revelation will be in the future era with "A new Torah will emerge from Me."	והן (ובעקר) בנוגע לתנן ענין הפרות בתורה, שמורה על התענוג שבתורה, טעמי תורה, פנימיות התורה (כמדגש במיוחד בדבש" 128 שרומז על פנימיות התורה), שעקר התגלוותה בתורה חדשה מאתי תצא לעתיד לבוא.

(n)

And all this is especially emphasized on the tenth and eleventh day of the eleventh month in our generation, particularly in this year:	ח. וכל זה מדגש ביותר ביום העשירי ויום אחד עשר בחדש אחד עשר בדורנו זה, ובפרט בשנה זו:
The tenth day of the eleventh month in our generation is the Yahrzeit (Hilula) of my father-in-law, the Rebbe, leader of our generation, on which there	יום העשירי בחדש האחד עשר בדורנו זה הוא יום ההילולא של כבוד-קדשת מורי-והמי אדמו"ר נשיא דורנו, שבו נעשית העליה דכל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו

The Rebbe Parshas Beshalach

is an elevation of all his deeds, Torah, and service throughout his life, to an infinitely higher level.	"130 לְדִרְגָּא נִעְלִית יוֹתֵר, וְעַד לְעֵלִי שְׂבָאִין עֵרָה,
This elevation begins with the ascension of the leader of our generation (the one whose Hilula is observed), and through him, the entire generation is elevated ("As the head goes, so follows the body"), as emphasized in the following days:	הַחֵל מִהֶעֱלִיָּה שֶׁל נָשִׂיא דִּוְרָנוּ (בְּעַל הַהִלּוּלָא), וְעַל יְדּוֹ גַּם הֶעֱלִיָּה דְּכָל הַדּוֹר (בְּיַתֵּר רִישָׁא גּוֹפָא - אֲזִיל [=אַחַר הָרֹאשׁ - הוֹלֵךְ הַגּוֹף] "131
From the tenth day (the Hilula) comes the eleventh day of the eleventh month.	כַּמְדָּגֶשׁ בְּהַמְשָׁךְ הַיָּמִים, שְׁמַיּוֹם הָעֵשְׂרִי (יוֹם הַהִלּוּלָא) בָּאִים לְיוֹם הָאֶחָד עָשָׂר 132 לַחֹדֶשׁ הָאֶחָד עָשָׂר.
This concept is especially emphasized when the tenth of Shevat falls on Wednesday, the day when the luminaries were suspended, "the two great luminaries," alluding to the elevation that occurs following the passing, from the eleventh of the eleventh month onward.	וְעֵינֵינוּ זֶה מְדָגֶשׁ בְּיוֹתֵר בְּהַקְבִּיעוֹת דְּהָעֵשְׂרִי בְּשִׁבְטֵי חֹל בְּיוֹם הָרְבִּיעִי שֶׁבּוֹ נִתְלוּ 133 הַמְּאֹרוֹת, שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים" - שְׂבָזָה מְרֻמָּז תִּכְן הֶעֱלִיָּה שְׁנַעֲשִׂית לְאַחֲרֵי הַהִסְתַּלְקוּת בְּיוֹם הִי"א לַחֹדֶשׁ הִי"א,
In addition to the perfection of eleven from the perspective of the month (the moon, the lesser luminary), there is also the perfection of eleven from the perspective of the day (the sun, the greater luminary), "eleven in its purity."	שְׁנוּסָף עַל הַשְּׁלֵמוֹת דִּי"א מִצֵּד הַחֹדֶשׁ (לְבִנְיָה, מְאֹר הַקָּטָן) נַעֲשִׂית גַּם הַשְּׁלֵמוֹת דִּי"א מִצֵּד הַיּוֹם (חֲמֵה, מְאֹר הַגָּדוֹל) 134, אֶחָד עָשָׂר (בְּטַהֲרָתוֹ) (כַּנִּזְכָּר לְעֵיל סְעִיף-ז).
And the ultimate completion of this takes place on the tenth and eleventh days of the eleventh month in this year—the forty-second year (5710–5752), which is connected with the Name of 42, through which all ascents are achieved. Since all ascents have already been completed (as mentioned above in section 6)—the ascents of the 42 days from the Hilula, as well as all the ascents through our actions and service during these 42 years (in addition to the completion of "And it was in the fortieth year"),	וְהַשְּׁלֵמוֹת הָעִקְרִית בָּזָה נַעֲשִׂית בְּעֵשְׂרִי וְהָאֶחָד עָשָׂר בְּחֹדֶשׁ אֶחָד עָשָׂר בְּשָׁנָה זוֹ - שְׁנַת הָאַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם (תש"י תשנ"ב), שְׁקִשׁוּרָה עִם שֵׁם מ"ב שֶׁעַל יְדּוֹ נַעֲשִׂים כָּל עֲנִיְי הֶעֱלִיּוֹת שְׂכָבֶר נִשְׁלְמוּ כָּל (כַּנִּזְכָּר-לְעֵיל סְעִיף-ו) -הֶעֱלִיּוֹת דִּמ"ב יָמֵי הַהִלּוּלָא, וְכָל הֶעֱלִיּוֹת שְׁעַל-יָדֵי מַעֲשֵׂינוּ וְעִבּוּדֵינוּ בִּמ"ב הַשָּׁנִים (בְּהוֹסְפָה עַל הַשְּׁלֵמוֹת "דְּוִיָּה בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה)
which correspond to the 42 journeys in the wilderness of the nations in this generation (the final generation of exile and the first generation of redemption).	שֶׁהֵם בְּדִגְמַת מ"ב הַמַּסְעוֹת בְּמִדְבַּר הָעַמִּים שְׂבָדוֹר זֶה (דוֹר הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַגְּלוּת וְדוֹר הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַגְּאֻלָּה),

The Rebbe Parshas Beshalach

And immediately, without delay, the entry into a good and spacious land occurs with the true and complete redemption,	ותָּכַף וּמִיד מִמָּשׁ נַעֲשִׂית הַכְּנִיסָה לְאֶרֶץ טוֹבָה וְרוּחָבָה בְּגָאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה 137
when the ultimate revelation of the aspect of "eleven within eleven" will be realized—"You are One."	שָׂאָז תִּהְיֶה שְׁלֵמוֹת הַגְּלוּי דְּבַחֲנִית אֶחָד עָשָׂר "שֶׁבְּאַחַד עָשָׂר, אֶנְתָּ הוּא חֵד

(ט)

From the directives derived from the above regarding practical action:	ט. מֵהוֹרָאוֹת מֵהָאֲמֹר לְעִיל בְּנוּגַע לְמַעֲשֶׂה בְּפִעֵל:
To increase and complete (from the term "perfection") in all matters related to the Hilula day: studying his Torah (in the manner of "ten sitting and engaging in Torah"), following his ways and paths in spreading Torah and the wellsprings outward, including and especially the continuation of the gatherings of the Hilula day with joy and song. This follows the directive and empowerment of Shabbat, in which the perfection of the Hilula day is achieved—Shabbat Shirah.	לְהוֹסִיף וּלְהַשְׁלִים (מִלְשׁוֹן שְׁלֵמוֹת) בְּכָל הָעֲנִינִים הַשִּׁיכִים לְיוֹם הַהִלּוּלָא, לְמוֹד תּוֹרָתוֹ (וּבְאֶפֶן דַּעֲשֶׂרָה שְׂיוֹשְׁבִים וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה" 138) וְהִלִּיכָה בְּדַרְכָּיו וְאוֹרְחוֹתָיו בְּהַפְצַת הַתּוֹרָה וְהַמַּעֲיָנוֹת חוּצָה, כּוֹלֵל וּבְמִיָּחָד הַמָּשָׁר הַהִתְעַדְיּוֹת דְּיוֹם הַהִלּוּלָא, מִתּוֹךְ שְׂמִחָה וְשִׁירָה, כְּהוֹרָאָה וְהַנְתִּינָת כַּח דְּיוֹם הַשַּׁבָּת שָׁבוּ נַעֲשִׂית הַשְׁלָמוֹת דְּיוֹם הַהִלּוּלָא – שַׁבַּת שִׁירָה.
Another fundamental directive concerns song in relation to prayer, which is also called "Rinah" (song), and prayer should be in a manner of singing (as is known, the Alter Rebbe would pray aloud and with song).	וְהוֹרָאָה נּוֹסֶפֶת וְגַם-כֵּן עֵקֶרִית בְּעִנֵּין הַשִּׁירָה בְּנוּגַע לַעֲבוּדַת הַתְּפִלָּה שְׁנִקְרָאת גַּם בְּלִשׁוֹן רְנָה 139 (שִׁירָה)) בְּאֶפֶן שֶׁל שִׁירָה (כִּידוּעַ – שֶׁרְבֵנוּ הִזְקֵן הִיָּה מִתְּפִלָּל בְּקוֹל וְשִׁירָה
Beyond the song that accompanies ascension from below to above, now (after all the ascensions have been completed), there must also be the song that reflects attachment and inclusion in the Higher, as preparation and beginning for the "new song" of the future redemption (as mentioned above in section 6).	שְׁנוּסָף עַל הַשִּׁירָה הַקְּשׁוּרָה עִם הָעֲלִיָּה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, צְרִיכָה-לִהְיוֹת עֲקָשׁוּ (לְאַחֲרֵי גִמְרָה כָּל הָעֲלִיּוֹת) הַשִּׁירָה שֶׁמַּצֵּד הַדְּבָקוֹת וְהַהִתְפַּלְלוֹת בְּהַעֲלִיּוֹן כְּהִכָּנָה וְהַתְּחַלָּה לְשִׁיר (חֲדָשׁ" דְּלַעֲתִיד לְבוֹא (כְּנִזְכָּר-לְעִיל סְעִיף-ו
Especially regarding prayer for the true and complete redemption (and particularly after "all the appointed times have passed" and all matters of service have been completed, as stated by my father-in-law, the Rebbe, leader of our generation).	וּבְמִיָּחָד בְּנוּגַע לְהַתְּפִלָּה עַל הַגָּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה 140 (וּבְפֶרֶט לְאַחֲרֵי שְׁכָבָר כָּלוּ כָּל הַקְּקָצִין", וְנִשְׁלְמוּ כָּל עֲנִינֵי הָעֲבוּדָה, כְּדַבְּרֵי – (כְּבוֹד-קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחֲמֵי אֲדָמו"ר נָשִׂיא דוֹרְנוּ

The Rebbe Parshas Beshalach

In addition to the longing, yearning, and desire for redemption (until now), now, there must primarily be a feeling of joy from the fact that the redemption is coming in actuality at this very moment.	שְׁנוּסָף עַל רָגֶשׁ הַכֹּסֵף וְהַתְּשׁוּקָה וְהַגְּעוּגוּעִים לְהַגְאָלָה (עַד עַתָּה), צְרִיכָה לִהְיוֹת עֹכְשׁוֹ גַם וּבְעֶקֶר רָגֶשׁ הַשְׂמֻחָה 142 מִזֶּה שֶׁהַגְאָלָה בָּאָה בְּפֶעַל מִמֶּשׁ בְּרִגְעֵה זֶה מִמֶּשׁ.
--	---

(י)

It is appropriate to add and emphasize the importance of holding gatherings in every place, also on the fifteenth of Shevat:	י. וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף וּלְעוֹרֵר אוֹדוֹת עֲרִיכַת הַתּוֹעֲדוֹת בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם גַּם בְּחֻמְשָׁה עֶשֶׂר בְּשֶׁבֶט:
The "New Year for Trees" is connected and relevant to man ("You are called 'Adam'"—as in "I will resemble the Most High"), "A tree of the field," and especially to the trees with which the Land of Israel is praised (which is connected and named after Israel, "For you shall be a land of delight").	רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן קָשׁוּר וְשִׁיחַ לְהָאָדָם (אֲתָתֶם קְרוִי'י'ן אָדָם, עַל-שֵׁם אָדָמָה לְעִלְיוֹן) עַץ הַשָּׂדֶה 146, וּבִפְרָט הָאֵילָנוֹת שֶׁנִּשְׁתַּבַּחָה בָּהֶם אֶרֶץ
Every man, woman, and child possesses within them all aspects of "A land of wheat and barley, vines and fig trees and pomegranates, a land of olive oil and honey," as explained in various places regarding their specific details.	שְׁשִׁיכַת וְנוֹקְרָאת עַל-שֵׁם יִשְׂרָאֵל, כִּי תִהְיוּ אֲתָם) אֶרֶץ חֶפְץ 146, וַיֵּשׁ בְּכָל-אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם (הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף) כָּל פְּרֻטֵי הָעֵנָבִים דָּאֶרֶץ חֹטֶה וְשֹׁעֵרָה וְגִפֵּן וְתֹאנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וְדָבָשׁ, כְּמִבְאֵר בְּכַמָּה-מְקוֹמוֹת פְּרֻטֵי הָעֵנָבִים בְּזֶה.
On the "New Year for Trees," there must be renewal and increase in all aspects of divine service mentioned above for every individual in Israel, each according to their level.	וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן צְרִיכָה לִהְיוֹת חֲדוּשׁ וְהוֹסָפָה בְּכָל עֵנֶינִי הָעֲבוּדָה הַנִּזְכָּרִים לְעִיל אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָת מִיִּשְׂרָאֵל, כָּל חֵד וְחֵד לְפִנֵּי [שְׁעוֹרָא דִּילָה = כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי שְׁעוֹרוֹ הוּא].
Certainly, the gatherings of the "New Year for Trees" should be used as an opportunity to explain and inspire an increase and renewal in these aspects of divine service, including and especially to awaken the longing and yearning—and even the joy—stemming from the knowledge that immediately we will enter the Land of Israel.	וּבִדְאִי יִנְצְלוּ הַהַתּוֹעֲדוֹת דְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן כְּדִי לְבַאֵר וּלְעוֹרֵר עַל-דְּבַר הַהוֹסָפָה וְהַחֲדוּשׁ בְּעֵנֵי הָעֲבוּדָה הַנִּזְכָּרִים לְעִיל, כּוֹלֵל וּבְמִיחָד לְעוֹרֵר הַתְּשׁוּקָה וְהַגְּעוּגוּעִים וְעַד לְרָגֶשׁ הַשְׂמֻחָה בְּגִלְלֵי הַיְדִיעָה שֶׁתִּכְף וּמִיד נִכְנָסִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
To eat of its fruit and be satisfied with its goodness, and to fulfill all the commandments dependent on it in absolute completeness, as per Your will.	לְאָכַל מִפְרִיָּהּ וּלְשַׂבֵּעַ מִטוֹבָהּ, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַתְּלוּיֹת בָּהּ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, כְּמִצְוֹת רְצוּנָה 148"

The Rebbe Parshas Beshalach

(יא)

May it be G-d's will—and primarily—that even before the fifteenth of Shevat, there should be the completion and perfection of the flourishing of "a man whose name is Tzemach," about whom it is said: "A scepter (a ruling king) shall arise from Israel," and "A shoot shall emerge from the stump of Yishai, and a branch from his roots shall blossom"—that a king from the house of David shall arise (the appointment of the king)... and he shall fight the wars of G-d (the war against Amalek)... and he shall build the Temple in its place (the construction of the Beis HaBechirah).	יא. וְיִהְיֶה רָצוֹן וְעֶקֶר - שְׁעוּד לְפָנַי חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּשָׁבָט יִהְיֶה גִמְרָה וְשִׁלְמוֹת הַצְמִיחָה דְּאִישׁ צֶמַח שְׁמוֹ, וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר וְקָם שִׁבְט (מֶלֶךְ רוֹדֵה וּמוֹשֵׁל) מִיִּשְׂרָאֵל, וְיֵצֵא חֹטֵר מִגִּזְעֵי יִשָּׁי וְנִצֵּר מִשְׁרָשָׁיו יִפְרֶה "150 - יַעֲמֵד מֶלֶךְ מִבֵּית דָּוִד (מִנְּוֵי מֶלֶךְ) .. וְיִלָּחֶם מִלְחָמוֹת ה' (מִלְחָמָה לַה' בְּעַמְלֵק) .. וְיִבְנֶה (מִקְדָּשׁ בְּמָקוֹמוֹ" 151 (בְּנֵן בֵּית הַבְּחִירָה).
And simply—immediately and without delay, as we come from the twelfth day of the twelfth month of the forty-second year, all the children of Israel (with our young and our old, with our sons and our daughters) shall leave the wilderness of the nations and ascend to our Holy Land, to Jerusalem, the Holy City, and to the Third Beis HaMikdash.	וּבְפִשְׁטוּת - שְׁתַּכְּף וּמִיד מִמֶּשׁ, בְּבוֹאֵנוּ מִיּוֹם-עֲשִׂיתִי עִשָּׂר בְּחֹדֶשׁ עֲשִׂיתִי עִשָּׂר דְּשֶׁנֶּת הָאָרְבָּעִים וּשְׁתֵּים, יוֹצְאִים כָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל (בְּנִעְרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ גו' בְּבָנֵינוּ וּבְבָנוֹתֵינוּ "153) מִמִּדְבָּר הָעַמִּים", וְעוֹלִים לָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְלִירוּשָׁלַיִם - עִיר הַקְּדֹשׁ וּלְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי
Since "G-d shall once again stretch out His hand... and gather the dispersed of Israel," and we shall offer You a "new song," in a way that "our mouths will be filled with laughter," as alluded to in the two names of the leader of our generation, the Moshiach of our generation.	כִּיּוֹן שִׁיּוּסִיף אֲדֹנָי שְׁנִית יָדוֹ גו' וְאֶסָּף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל גו' "154, וְנוֹדָה לָהּ שִׁיר חֲדָשׁ" 155, בְּאֶפֶן שֶׁ יִמָּלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ "156 - כְּמִרְמֵז בִּב' שְׁמוֹתָיו שֶׁל נָשִׂיא דוֹרְנוּ, מְשִׁיחַ שְׂבָדוֹרְנוּ.
And in the words of the verse from the Song at the Sea: "You shall bring them and plant them on the mount of Your inheritance... The Sanctuary, O Lord, which Your hands have established—G-d shall reign forever and ever," and following this—in the Torah portion of the Giving of the Torah: "And G-d spoke all these words, saying," the completion of the Giving of the Torah ("eleven days from Horeb") that will be revealed in the "new Torah that will emerge from Me."	וּבְלִשׁוֹן הַכְּתוּב בְּשִׁירַת הַיָּם: תִּבְאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נְחֻלְתְּךָ גו' מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנֵנוּ יְדִיךָ ה' יִמְלֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד", וּבְהִמָּשָׁךְ לָזֶה - בְּפִרְשָׁה דְּמִתֵּן תּוֹרָה: וְיִדְבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר "157, הַשְּׁלֵמוֹת דְּמִתֵּן תּוֹרָה (אֶחָד עָשָׂר יוֹם מֵחֵרֶב) שֶׁתִּתְגַּלֶּה בְּתוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי "תִּצָּא".